

Indonesië 2011-2012

Deel 10

Bertie en Djun komen op bezoek en ik laat thee brengen op het terras van het zwembad. Die smaakt heel prima met de koekjes die Djun hij in alle vroegte heeft meegenomen van de pasar.

Hoe gezellig is het om weer met z'n viertjes als vanouds bij elkaar te zijn zoals in 2008. We wisselen allerlei nieuwtjes uit.

Wat smaakt de lempur goed in een pisangblad gewikkeld.

Djun vertelt dat tapé nog niet te koop is. De cassave (singkong) moet nog geoogst worden.

Ik laat Bertie de kamers van de buitenkant zien van hotel Cahkra en hij is het met mij eens dat het geen doen is om alleen maar een kamer te hebben zonder terras. Er is zelfs een kamer, dicht bij het

terras van het zwembad waar je tegen een muur aankijkt.

De onze heeft tenminste prachtige bloemen als uitzicht.

Hij begrijpt dat wij eerder dan gepland terug willen naar Bali. Nu mogen de chauffeurs van Java niet rondtoeren in Bali, omgekeerd mag dat wel. Hij is goed op de hoogte van de Indische cultuur want hij heeft het boek Asta's ogen gelezen.

'Hier in de buurt bouwen ze een nieuw hotel en dat is voor Cakra natuurlijk wel een concurrent' vertelt hij verder.

Philip Morris heeft de krètek fabrieken opgekocht en is daardoor heel rijk geworden. Inderdaad is het zo dat een pakje krètek duurder is dan Marlboro.

In een pakje krètek zitten maar 12 sigaretten en kost € 0,90 terwijl een pakje Marlboro van 20 stuks maar € 1,25 kost. We komen veel aan de weet door Bertie. Zo vertelt hij dat voor de Kerst een exodus van 2 ferryboten naar de Molukken is vertrokken, naar Saparua, Haruku en Ceram kopt de Java Post. De welgestelde Indonesiërs boeken in deze tijd en masse een hotel om de feestdagen door te brengen. Het verschil tussen arm en rijk is er nog steeds.

Djun stelt voor om ons tweede uitje naar 1° kerstdag te verplaatsen. Dan is het niet zo druk op de wegen.

Nadat Djun en Bertie vertrokken zijn, gaan we te voet door Malang.

In een becak zien we veel, maar al lopend zien we nog veel meer. Wij passeren een paman die zorgvuldig het gras verwijderd uit de tegels, vlakbij het hotel. Ik geef hem wat krètek sigaretten.

We steken de straat over om aan de overkant op ons gemak te lopen. Onze becakman staat al

klar en ik wuif nee. ‘We willen wandelen’, zeg ik. We maken een praatje met scholieren uit Kediri. Ze zijn in Malang om naar de hoge school te gaan. Hun Engels is abominabel.

Wat zijn de straten en lanen van Malang mooi en schoon. Als eerste passeren

wij de mooie huizen van tempo doeloe. Hoe dichterbij het centrum komen, hoe drukker het verkeer.

We slenteren wat af en Peter maakt weer foto's van allerlei gebouwen en straatferen. We bezichtigen het overdekt zwembad dat onherkenbaar is. Met wat moeite mogen wij van de jaga het terrein op, maar veel te zien is er niet, behalve een loket waar toegangskaartjes worden verkocht. Waarschijnlijk is het zwembad verbouwd en van buitenaf horen wij het gejoel van kinderen.

Een groepje mannen kaart op straat zo heerlijk op hun gemakje met de warme temperatuur en uiteraard in de schaduw. Waar zie je deze straatbeelden in Nederland?

Dan kasian, een vrouw kookt aan de straatkant. Een doodarme vrouw die haar kostje (en die van haar gezin?) op een provisorisch geknutseld vuur probeert klaar te maken. Met een kipas probeert ze het vuurtje aan te houden. De rook waait in haar gezicht.

Een kantenverkoper probeert een krant aan ons te slijten. Peter wil alleen zijn markant gezicht opnemen. 'Bolèh,' zegt hij nog.

De vuilophaaldienst, altijd lachend wanneer ze ons zien.

Armoede valt niet direct in het oog, maar die is er wel degelijk. Wat verdienen die mensen? Misschien net genoeg om één warme maaltijd die dag te eten?

Er wordt vanuit een busje naar ons getoeterd en gezwaaid. Dat zijn de Javanen ten top.

Bij toko Oen gebruiken we wat. Toko Oen ken ik niet, alleen die van Soerabaya. Het is heel erg warm. Hoezo, heeft Malang een milde temperatuur om met de vakanties een frisse neus te halen in de vakanties?

Misschien zijn we al in Nederland zo geacclimatiseerd, dat we alles heel warm

vinden? Foto's van tempo doeloe hangen aan de muur en Peter maakt zoveel mogelijk foto's hiervan. Misschien dat degenen van Malang op de foto's iets herkennen van toen vroeger?

We maken nog een foto van het stadion en van het station.

In de buurt van Toko Oen koop ik aanstekers bij een kleine toko. Een jongetje loopt gediensig door het steegje en komt met een hele doos. De verkoper spreidt

de diverse kleuren op de toonbank en ik koop, tot zijn teleurstelling, er maar vijf na wat getawar en niet de hele doos! Ik koop ook nog een pakje krètèk.

Een klein meisje, haar gezicht met bedak ingesmeerd heeft mijn belangstelling. Zij is heel schuw en holt met het jongetje mee het steegje in. Het bedak op haar gezicht is gemaakt van rijstemeel vermengd met water. Zo heeft ze wat verkoeling.

Ik ga zowat door mijn hoeven en we nemen een becak terug naar ons hotel en we gaan daarna te voet verder.

We willen heel graag lunchen en wij zoeken naar het restaurant waar ik eerder lekker bami kuah, opgediend in een grote kom, heb gegeten.

Helaas is dat gesloten en even verder lopend, komen we terecht in een studententent. Ik kan er geen andere benaming voor vinden. We nemen plaats bij de bar. De barkrukken hebben een hydraulisch systeem. Ik vraag aan Peter wat hij bestellen wilt en zie hem beduusd schuin naar mij opkijken. Zijn barkruk is bijna een halve meter naar beneden gezakt. Hij kijkt nu tegen de rand aan van de bar. Ook ik zak enkele centimeters. We proberen de andere barkrukken nog uit, met hetzelfde effect.

We barsten in lachen uit.

Uiteindelijk nemen we maar een tafeltje en bestellen een cendol.

Dan gaan we naar de Kathedraal dicht bij ons hotel. De wegen daar naartoe zijn door een

enorme politiemacht afgesloten en er wordt flink gepatrouilleerd. We mogen

toch wel een kijkje nemen. Aan de overkant staat de pastorie welke ook bewaakt wordt door de politie. Zowel aan de voorkant van de kerk als aan de zijkant worden enorme tenten aangebouwd aan de Kathedraal. Deze worden gevuld met allemaal stoelen en banken voor genodigden. Aan de voorkant

geven twee grote deuren toegang tot de kerk. De zijkant heeft ook zitplaatsen waar schermen worden opgesteld om de mis te volgen. Ze zijn hard bezig op alles op tijd af te krijgen.

We besluiten op 1^e kerstdag de mis bij te wonen.

Tegen siëstatijd zijn we terug in ons hotel. We nemen allebei een duik in het zwembad. Dan begint het te regenen. Niet lang, blijkt later.

Hoewel het hotel reclame maakt dat er een en ander te doen valt met de Kerst, is dat niet het geval. Ik heb medelijden met de bediening die op gasten wachten.

We gaan maar weer eten in ons vaste stekje voor het avondeten, want de regen is opgehouden. Er speelt nu een vrouwelijke band.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuisen

